

Sydämen Sirpaleet

Jaana Tolonen

Sydämen sirpaleet

teksti (c) 2013, 2015, 2021 Jaana Tolonen
kansi (c) 2021 Jaana Tolonen
tähdenlento (c) 2020 Noora Parviainen

**Joissain taloissa
sielunkumppanuuden
voi tuntea
aivan käsinkosketeltavan
tiivinä ilmaana.**

Isoisä Valo on maailmankaikkeuden esi-isä. Hänen velvollisuutensa on kuunnella ja tarkkailla suurta ja ääretöntä avaruutta. Avaruuden tasapaino on erittäin tärkeää. Hänellä on siitä suuri vastuu.

Kauan on kaikki ollut rauhallisesti mallillaan, mutta nyt isoisan herkäät aistit kertovat hänelle jotain huolestuttavaa.

Hän huomaa, kuinka aurinko himmenee oudosti. Tämän vuoksi tähdet tuikkivat vaimeammin. Avaruuden tähdet ja planeetat tuntuvat jotenkin ennakoivasti vetäytyvän ja hiljenevän.

Kokeneemmat vanhat tähdet reagoivat voimakkaammin, mutta vaaroista tietämättömät nuoret tähdet ovat ympärillä olevasta vallitsevasta tilanteesta ihmeissään. Isoisä kutsuu näitä nuoria lapsenlapsikseen.

Pian isoisä ymmärtää mistä on kysymys. Nämä tapahtumat eivät voi johtua mistään muusta, kuin että pahuuden voimiaan piilossa kerännyt Musta sielu on palannut ja liikuskelee aktiivisemmin ympäriinsä.

Tästä syystä maailmankaikkeuden tasapaino on uhattuna. Orastava uhka on todellakin syntymässä. Mutta se ei olisi ensimmäinen kerta. Kerran aikaisemminkin on näin tapahtunut, ja tuon tapahtuman

jälkeen isoisä on päättänyt turvata kaikkien selustan, ettei sydämettömyyttä tapahtuisi enää koskaan.

Nyt todellinen pimeys nostaa taas päätään uudelleen heidän keskuudessaan. Vaikka edellisestä kerrasta on aikaa, niin se kerta, on isoisällä erittäin tuoreessa muistissa.

Uhkakuvan valjettua isoisä Valolle tulee kiire varoittaa ajoissa kilttejä ja asiasta tietämättömiä lapsenlapsi tähtiään. He eivät saa missään nimessä joutua Musta sielun vaaralliseen juonitteluun. Valon mielestä juttelua ja ylipäätään kaikenlaista kanssakäymistä Mustan kanssa on syytä välttää. Mustalla kun on taito houkutella niin vieokkaasti, niin ettei toinen huomaakaan, ja sitten saattaa olla jo liian myöhäistä paeta.

Isoisä Valo lähettää nopeasti matkaan pienen ja erittäin vauhdikkaan tähden, joka valopyrstöineen viilettää valonnopeudella universumin läpi. Tähti toimittaa sanomaa kaikille siellä asuville tähdille ja planeetoille.

Tähti viestittää:

Huomio kaikki! Tulkaa lähemmäksi kuuntelemaan. Isoisämme Valolla on tärkeää asiaa. Hän haluaa kertoa tähän asti mysteerinä olleen tarinan. Juuri sen, joka on ollut meidän kaikkien ajatuksissa historiamme todellisista tapahtumista.

Viestiä välittänyt tähti lentää moneen kertaan ympäriinsä varmistaen, että kaikki kuulevat viestin. Tähti pyytää heitä kokoontumaan lähemmäksi toisiaan.

Avaruudessa kaikuu voimistuva puheensorina, kun tähdet ja planeetat odottavat isoisää saapuvaksi. He ihmettelevät mitä oikein on tapahtunut.

Isoisä Valon maagisen voimakas, läpinäkyvä ja kirkas energiakenttä täyttää olemuksellaan tähtien ympäristön. Tästä massiivisesta tunteesta he tietävät johtajansa saapuneen.

Kaikki arvostavat ja kunnioittavat isoisää, koska hän on maailmankaikkeuden vanhin ja oikeudenmukaisin. Hänen elonsa ja historiansa siellä on monia miljardia vuotta vanhaa. Kaikki muu mitä siellä ikinä onkaan, on syntynyt hänen jälkeensä.

Hänen puheensa tavoittaa kaukaisimmatkin kuulijat:

Rakkaat lapseni ja lapsenlapseni! Olette olleet ajatuksissani. Haluan kertoa teille asian, joka on vaivannut kovasti mieltäni. Olen ollut tarkoituksella hiljaa...olen siis ollut jo erittäin pitkään paljastamatta kauan kauan sitten tapahtunutta. Koska se oli todella synkkää ja erittäin surullista aikaa. Tästä syystä olen kieltänyt myös siihen aikaan eläneitä planeettoja puhumasta tästä asiasta kenellekään. Varsinkaan teille nuoret tähdet. Se tieto ja siitä aiheutunut huoli olisi ollut teille aivan turhaa.

Nuo kokemamme tapahtumat ja sen tuomat haavat ovat olleet syvääkin syvemmät ja ne ovat tarvinneet aikaa parantuakseen. Kuunnelkaa nyt siis tarkoin, että tiedätte ja osaatte varautua tulevaisuudessa vastaavan varalle ja miten puolustatte itseänne.

Tähdet ja planeetat kerääntyvät lähemmäksi toisiaan ja tiivistyvät piiriksi muodostaen yhdessä kimmeltävän tähtivyön isoisa Valon ympärille.

Kaikki kuuntelevat kunnioittavasti hiljaa.

Isoisä aloittaa muhkealla äänellään:

Kauan kauan sitten, aikojemme alussa, universumin Linnunradan tähtivyön takana, katseli Musta sielu kateellisena paratiisikylän asukkaita.

Kylän asukkaita oli kaksituhatta, mutta siihen aikaan niin ei laskettu, vaan väkiluku laskettiin sydämien mukaan. Heitä oli siis tuhat pyrstötähteä muistuttavaa sielua. Musta katseli heitä kauempaa kun he leijuivat kevyesti edestakaisin ja nauttivat olostaan.

Kaikki paratiisikylän asukkaat olivat erivärisiä. Iloisista pastellinsävyistä voimakkaiseen syviin väreihin: punainen, vihreä, keltainen, violetti ja niin edelleen.

Vastavärit täydensivät toisiaan, esimerkiksi oranssi sielu ja sininen sielu kietoutuivat toisiinsa pitkillä laahuksillaan ja lentelivät ilakoiden ilmassa spiraalinomaisesti, niin kuin juuri puhalletun kynttilän savuvana, mutkitellen ylös ilmaan. Näin ihmiset sen kuvailisivat.”

Nuoret tähdet ihmettelevät mitähän isoisä Valo mahtoikaan tarkoittaa tällä vertauskuvalla, ja mitä olivat nämä ihmiset.

Ihmettelette varmaan sanojani, mutta älkää huolestuko, asia kyllä selviää teille. Näytän teille energiakenttäni muistiosta tallenteen noilta ajoilta.

Tallenteessa näkyy kuinka Musta sielu katselee sivummalla leijuvia värikkäitä sieluja. Mumissen itsekseen ja ilmiselvästi miettien, miten voisi pahuuden voimiaan hyödyntäen lopettaa tuollainen - hänen mielestään - keveän iloinen ylimielisyys:

”He ovat täydellisiä toisilleen, he jakavat yhteisen iljettävän sydämen ja ovat muka niin umpirakastuneita. Liian täydellistä. Voisin lähettää heidät vaikka toiseen ulottuvuuteen, pois täältä maisemiani rumentamasta.”

Valo pysäyttää tallennekuvan ja jatkaa kertomustaan:

Tämä oli se hetki, jolloin tämä alhainen ja univsumimme vaarallisin asukkaamme eli Musta sielu, keksi järkyttävän juonensa.

Hänen ei tarvinnut tehdä mitään väkipakolla. Vaan viekkaalla oveluudella hän sai väen lähtemään mukaan keksimäänsä peliin, vapaaehtoisesti.

Itsekkäänä Musta sielu myhäili omahyväisesti nokkeluuttaan. Kunnes hän hoksasi, ettei ulkonäön puolesta voi näyttäytyä sieluille sellaisenaan.

Musta mumisee tallenteella:

”Sieluthan tunnistaisivat isä Valkoisen vanhan vihollisen: sinimusta väri, verestävät silmät ja selässä töröttävä kivi paljastaisivat hänet.”

Mutta kieron luonteeltaan hän keksi tähänkin ratkaisun. Hän ryhtyi tahdonvoimansa avulla haalistamaan värejään. Muuttuen mustasta harmaaksi, saaden silmien punaisuuden haihtumaan jonnekin ja kivikin suli näkymättömiin. Näin paratiisikylän hyväntahdonsielut eivät tunnistaneet häntä, eivätkä osanneet aavistaa mitään paha.

Ennen kuin Musta sielu kuitenkaan lähti Paratiisikylän sielujen luo, hän järjesteli asioita valmiiksi omassa salaisessa paikassaan. Hän myös varmisti, ettei värillisten sielujen isä Valkoinen estä pääsyä perille.

Musta matkasi eteenpäin mutkitellen planeettojen ympäri ja lipui viekkaana lähemmäksi henkiolentoja yrittäen muuttaa ääntään iloisemmaksi.

Tallenne jatkuu, jossa Musta on perillä Paratiisikylässä ja kuuluu kysyvän:

”Haluaisitteko tehdä välillä jotain muuta kuin vain lennellä täällä?”

Sielut hiljentyvät ja pysähtyvät höyhenen kevyesti paikoilleen kuunnellen hymyissä suin.

Mustan silmät välähtävät kun hän ehdottaa: ”Miten olisi pieni seikkailu? Piilosilla oloa ja sellaista pientä toisen etsimistä? Kiinnostaisiko? Näen, että teillä on keskenänne vahva voima, tarkoitan siis sydäntä, joka pitää teidät yhteen kietoutuneina. Väitän, että piilosilla olo tulisi olemaan teille lapsellisen helppoa ja löydätte toisenne vaikka sokkona. Tulkaa mukaani, näytän teille paikan päällä ehdotukseni. Rohkeasti vaan.”

Sielut katselevat toisiaan ja kohauttavat olkapäitään myöntymisen merkiksi.

Niin he lipuivat eteenpäin kaikki yhdessä, Musta heidän johtajanaan.

Isoisä Valo vahvistaa tallenteella näkyviä tapahtumia:

Tässä näette, kuinka Musta opastaa sinisilmäiset kohti sielujentaivaan lähtöportteja. Musta oli rakentanut valtavan roolihahmokeitaan, josta ennen piilosille

lähtöä kukin sai valita rooliasun esillä olevista vitriineistä. Pakettiin kuului hahmon ulkonäkö, vaatetus ja ammatti. Elämän käsikirja oli luettavana ennakkoon ohessa, mutta sitä ei saanut matkalle mukaan. Hahmoja kutsuttiin ihmisiksi.

Sielun muisti on erinomainen ja uudet ihmishahmot muistavat lukemansa ja valitsivat näin pelin aikana oikeat vaihtoehtoiset elämäntiet automaattisesti.

Roolihahmoissa oli runsaasti valinnan varaa: pappi, poliisi, toimistovirkailija, lääkäri, pyöveli, runoilija, alkoholisti, opettaja, presidentti, kuningas, kuningatar, kotiäiti, rikas, köyhä, suutari, maalari, ompelija, maanviljelijä, possunkasvattaja, kalastaja, työtön, veronkerääjä, lastenhoitaja, urheilija ja niin edelleen.

Lisäjännitykseksi ennen lähtöä Musta keksi rekisteröidä kaikilta ensilähtijöiltä tulevan ihmishenkilön numerokoodin taivaankirjaan. Se taas kertoi, millainen ihmisen luonne elämän aikana tuli olemaan. Se määräytyi planeetan pinnalla tapahtuvan syntymän päivämäärästä ja kellonajasta sekä tähtien asennoista.

Tallenteelta kuuluu kuinka Musta lepertelee sieluille:

”Näin alkuun pieni ohjeistus on varmaankin vielä paikallaan. Lähetän teidät matkaan kohti Linnunrataa, joka näkyy tuolla utuisen kaartuvana, nauhamaisena tähtipolkuna kohti tuota sinertävää planeettaa.

Te olette hetken aikaa sokeita ennen maanpinnalla tapahtuvaa syntymää, joten jotta pääsisitte sinne teille toimivat loppumatkan saattajina sielunlinnut; kuikat, hanhet ja joutsenet. Sielunlinnut suunnistavat noiden tähtien mukaan kumpaankin suuntaan, tuonpuoleiseen ja takaisin.

Katselen teitä täältä käsin ja näen teidät planeetan pinnalla värikkäinä sateenkaarina lentäessänne syntymänne hetkellä uusiin koteihinne.

Te siis synnytte, kasvatte ja elätte planeetalla. Juoksette avojaloin merenrannan lämpimillä valkoisilla hiekoilla ja etsitte vain sydämenne toisen puoliskon.

Te näytätte siellä erilaisille ja kaiken kukkuraksi saatte kokea paljon, paljon uutta. Kuka ensiksi löytää oikean kumppaninsa ja saapuu tänne takaisin, on voittaja. Niin helppoa se on.

Planeetalla kuolemaksi kutsutaan sellaista tapahtumaa, jossa ihmisvartalo lakkaa toimimasta teistä riippumattomista syistä. Sielunne ruumiista erkanemisen jälkeen te

tulette tänne takaisin automaattisesti vaihtamaan uuden roolihahmon ja sukellatte paluumatkalle syntyäkseenne taas uudelleen.”

Isoisä Valo melkein murtuu puhuessaan: Näin helpon viekkaasti Musta vietteli joukon. Nämä tuhat paria sielua eli kaksi tuhatta tulevaa ihmistä olivat haltioissaan kuulemastaan ja osallistuivat kaikki mielellään kisaan. He luulivat lähtevänsä vain pienen pienelle viattomalle matkalle. Loppujen lopuksi he joutuivat sydämen henkisellä tasolla maksamaan kisareissusta erittäin kalliin hinnan.

Isoisä kokosi voimansa ja jatkoi: Kuten kuvasta näkyy, pohjatyöt oli tehty, sieluille oli tullut lähdön aika. Sielut puolittivat yhteisen sydämen. Rituaalinomaisesti suutelivat sitä hiukan naureskellen ja ojensivat toisen puoliskon toisilleen, halailivat, kujertelivat ja vilkuttelivat.

Musta antoi lähtömerkin ja kaikki hävisivät lähtöportilta yhtäkaa kuin tuhka tuuleen, kohti valtavaa tähtipolkua.

Musta oli silmät suurina:
”Uskomatonta! Minä tein sen! Eivätkä he kyselleet sen tarkemmin asioista. Joitain

juttuja jätin kertomatta siitä mitä he joutuvat nyt kokemaan. Kuten että peli päättyikin vasta viimeisen parin löydettyä toisensa, ei ensimmäisen. He saavat elämänsä ensimmäistä kertaa kokea kipua, tuskaa ja mielihahaa. En myöskään kertonut, että lähetin planeetalle ennakkoon muutamia satoja tuhansia sieluttomia hahmoja hämäykseksi sekoittamaan ja vaikeuttamaan etsintöjä. Tietenkin panin mukaan houkutusilolintuja lihaniloksi sekoittamaan päät oikealta rakkaudelta. Nyt tässä mitataan mielenlujuutta, jos on pelin riivaama, kääntyy onni lopulta tavallista huonommaksi ja huonon onnen jatkuessa, joutuu samalla kauemmas tavoittelemastaan.”

Isoisä Valo kertoo:

Tämän jälkeen Mustalla oli tarkoitus lähteä universumin kierrokselle iloisin mielin, ei synkkänä mörkönä kuten tavallista, turhia kiirehtimättä, kenties ei halunnutkaan koskaan palata roolihahmokeitaalle takaisin. Mutta ennen kuin Musta ehti lähteä matkaan, yksi sielu saapui takaisin ja kertoi, ettei ehtinyt mukaan synnytykseen. Planeetan vauva syntyi kuolleena, eikä tapahtunut mitään, vaikka kuinka oli yrittänyt lentää lapsen läpi.

Musta peitteli ärtymystään:

”Sinä et siis ehtinyt, olit myöhässä. On liidettävä täsmällisesti oikeaan aikaan lapsen suuhun. Lapsen aukaistaessa suutaan - ennen ääntä - sinun on ehdittävä siihen väliin. Ensimmäinen parkaisu on merkki onnistuneesta yhdistymisestä. Ymmärrätkö?”

Hiukan sekavanoloinen sielu valitsi uuden hahmon ja lähti uudelleen matkaan.

Isoisä Valo:

Ihmisten ajassa kisa jatkui tuhansia vuosia ja täydelliset parit olivat kadoksissa toisiltaan. Sielut olivat hätäpäissään keksineet uuden tavan maksimoida löytömahdollisuuksia jakamalla sydäntään vieläkin useampaan osaan, näin ollen palapeli oli hallitsemattoman suuri. Sillä oli ollut myös negatiivinen vaikutus. Se vähensi mielen lujutta ja selväjärkisyyttä tehden etsimisestä haasteellisempää ja enää ei oltu varmoja oikeasta kumppanista. Löytyi miellyttävä kumppani, aluksi kaikki oli ruusuista, mutta sitten huomattiin, ettei sovitakaan yhteen. Tällaisen kokemuksen jälkeen he luovuttivat ja erosivat vaikka olivatkin oikeilla jäljillä. Olisi kannattanut siis pelata roolihahmonsa näiden sukujen ja tuttavien ympärille ja syntyä lähitienoille

uudestaan keräten siellä sydäntään ehjemmäksi.

Isoisä valo hengähtää hiukan allapäin ja jatkaa:

Synkät aidat ympäröivät sielujentaivaan lähtöportteja, etteivät sielut pääsisi livahtamaan karkuun poikani isä Valkoisen luo. Musta ei vain arvannut sielujen pienenevän ja surkastuvan kooltaan pienemmiksi jakaessaan sydäntään useampiin palasiin.

Vaihtopenkiltä yksi sielu pääsi livahtamaan aidan alitse pakoon Mustan satamasta ja lensi alakuloisena isänsä Valkoisen luo. Sielu oli odotusajalla, rangaistuksessa, koska Mustan rakentaman ihmiskeitaan järjestelmä oli langettanut hänelle kymmenen elämänkierroksen pelikiellon. Hän oli uhmannut omaa ennakkoon määrättyä kohtaloaan ja tehnyt tieteen tahtoen murhia, jotta pelurit saataisiin vapautettua nopeammin. Hän sai myös tietää, että oman käden kautta poistumista ei suvaita. Vain luonnollisen kuoleman kautta pääsi heti takaisin uudelle kierrokselle.

Sielu kertoo isä Valkoiselle järkyttäviä tarinoita siitä mitä planeetalla tapahtuu ja miltä sieluista tuntuu:

”Kaikki muuttui ajan saatossa. Mitä pidemmälle peli eteni, sen vakavammaksi, raaemmaksi ja vaarallisemmaksi se kävi. Planeetalla kuljetaan levottomina paikasta toiseen, haahuillen, muka ihastuneina, pettäen puolisoita. Siellä on sanonta ”lennetään kukasta kukkaan”, etsien täydellistä kumppania.

Hätäntyneet ja lohduttomat sielut ovat jo lähettäneet arvokkaat pelinappulat, sydämensä pienemmät palaset matkaan. Tällaiset pilkkomiset ovat johtaneet siihen että ihmiset tunnistavat toisissaan vain jonkin pienen yksityiskohdan, kuten kasvot: ”Mistä sinut tunnen?” Läsnaolosta: ”Vedät minua puoleesi.” Rakastelusta: ”Muutumme yhdeksi.” Kun normaalisti nämä kaikki pitäisi tuntea yhtäikaa.

Sielujen itseluottamus on todellakin murenemassa. Tämä pelikenttä on Mustan äärimmäisen todellinen tulikoe. Kukaan tähän päivään mennessä ei ole selvinnyt. Yhdenkään sielun sydän ei ole palannut ehjänä tehtävästään.”

Isä Valkoinen suuttuu kuullessaan mitä oli tapahtunut ja on pettynyt sieluihin, koska he sanaa sanomatta olivat lähteneet matkalle. ”Voi minun väriperheeni!” hän karjaisee tallenteella ja suutuksissaan hän lähettää voimillaan planeetalle tulivuorenpurkauksia, hyökyaaltoja ja maanjäristyksiä ajatellen, että sielut vaihtaisivat roolihahmojaan nopeammin.

Sielu hätääntyy ja kiirehtii isä Valkoisen eteen estäen ja selventäen, ettei tuhoaminen auta. Mustan langettama kirous on niin kiero, että täältä käsin sielujen kohtaloihin puuttuminen pahentaa ja hankaloittaa vain asioita. Eikä hän halunnut, että planeettaa vahingoitetaan tai tuhotaan, koska siellä on niin henkeäsarpaavan kaunista. Täytyisi keksiä muita keinoja.

Isoisä Valo toteaa:

Vaikka isä Valkoinen oli erittäin suuttunut, niin hän hillitsi mielensä. Myöhemmin hän onnistui soluttautumaan Mustan järjestelmiin karanneen sielun avustuksella, ja ottaa ihmistehdas hallintaansa. Hän sai sielut palaamaan takaisin samoihin perheisiin, mutta tällä kertaa sellaisina aikoina, jolloin sydämen palaset löytyisivät helpoiten.

Samalla hän toivoi lievittävänsä ihmisten lohdutonta menehtyneiden kaipausta. Mutta ymmärsivätkö ihmiset tuttujen sielujen palaamista takaisin perheeseen, omien luokse? Lohduttiko se ollenkaan heitä? Oli vain luotettava siihen, että jotkut vaistosivat jotain jollain tasolla ja olisivat helpottuneempia silloin kohtaloonsa.

Valkoinen lähetti poikansa Luonnonvalkean planeetalle ja yritti sovittaa asioita hänen kauttaan. Poika oli vahva persoona ja pian oli laaja uskollinen kuulijakunta hänen seuranaan.

Hän loi uskoa ihmisiin, jotta sielut löytäisivät lohtua ja uskoa etsinnöilleen löytäen taas rakkaansa johtolangan. Se oli mahdollista, tarvittiin lujaa itseluottamusta.

Yhdistäväksi symboliksi Luonnonvalkea opetti eheytyksimerkin. Oikean käden sormet yhdistettiin ja sormilla kosketettiin viittä kohtaa kehossa. Ensimmäinen otsaa, joka tarkoitti ”hyvää viisautta”. Toisena keskelle rintaa tarkoittaen ”sydämen tunnetta”. Kolmantena oikeaa olkapäätä ”oma henki”. Neljäntenä vasenta olkapäätä ”sielujenperhe”. Viidentenä kosketettiin huulia, mikä tarkoitti ”yhteistä henkeä.”

Tätä merkkiä sieluttomat eivät tehneet eivätkä omaksuneet itselleen. Tästä

merkistä sielut osasivat valita oikeita ihmisiä ympärilleen.

Isoisä Valo kertoo:

Isä Valkoinen lupasi Luonnonvalkoiselle pojalleen keksiä keinon asioiden nopeuttamiseksi. Hän ohjeisti poikaansa eritoten pyytämään naisia synnyttämään ja täyttämään planeettaa uusilla ihmishahmoilla. Näin tuettaisiin nopeampaa elämänkiertokulkua. Isä Valkoinen ylisti pojalleen naisen kehon voimaa luoda uutta ja pyhää. Ihmeitä tekevä nuoruuden lähde on synnyttäjän kohtu, jota myöhemmin on planeetalla kutsuttu pyhäksi Graalin maljaksi.

Hän myös toivoi, että oikea rakkauden tunne palautuisi ja ettei materiasta välitettäisi niin paljon. Huolestuttavana hän piti ihmisten välistä välinpitämättömyyttä, joka myrkytti mieliä planeetalla.

Isä Valkoinen opasti poikaansa luoden myös häneen uskoa, että peli vaati kärsivällisyyttä kaikin tavoin ja tunteita kunnioittaen.

Hän itse kuitenkin mietti tahollaan miten oikeasti saisi sen päätökseen.

Epäselvyyden vuoksi isoisä Valo pohjustaa tähdille:

Olette varmaan nähneetkin Isä Valkoisen. Taivaankannella asustava Valkoinen on se

kuuluisa Taivaantähyäjä, jonka arvomerkki näkyy pään päällä leijuvasta kirkkaasta kruunusta. Siinä hehkuvat kaikki universumin säihkyvät planeetat. Hän vartioi ja tarkkailee planeettojen liikkeitä ja pitää muutenkin järjestystä yllä eri galakseissa. Esimerkiksi hän estää kuuta viemästä vetovoimallaan planeetan pinnalta vettä, koska sellaisestakin tasapaino heilahtelee.

Joissain planeetoissa näin on käynyt ja jäljellä ei ole enää kuin kuollut, kylmä ja kuiva maa, jonka pinnalla kuivuneet joenuomat ja alueet vielä selvästi näkyvät kiemurtelevina kuvioina. Minkäänlaista elämää tällaiseen on mahdotonta enää syntyä. Tällaisesta syntyy helposti musta ja myrkyllinen tähti.

Musta sielu sekoittaa kulkiessaan tahallaan rauhallista harmoniaa ja varsinkin vastasyntyneet galaksit ovat hänelle helppo kohde pyöritellä kaikki sekaisin. Nämä nuoret planeetat kun eivät tähtien yleisiä sääntöjä vielä tiedä tai osaa noudattaa, tällaiseen Valkoisen on siis puututtava.

Mutta nyt Isä Valkoisella oli uudenlaista vastuuta. Se painoi hartioilla ja luottamus omaan itseensä alkoi horjua. Ratkaisua asioiden järjestymiseksi ja pelin päätökseen saattamiseksi ei ollut näkyvissä.

Seuraavassa näette kuinka hän murheen hetkenä muistelee värisielujen iloisia syntymän hetkiä. Maailmankaikkeudessa on paljon erilaisia planeettoja, joista kukin kaksoissielu on yksitellen syntynyt. Tätä tapahtumaa hän on ollut todistamassa.

Suureksi kasvanut väriperhe on näin kasaantunut pikku hiljaa hänen ympärilleen. Niistä kukin pari edustaa omaa planeettaansa.

Kesken Isä Valkoisen syntymämuistelujen kuin taivaanlahjana tapahtui vihdoinkin jotain yllättävää. Kaksi sielua putkahti yhtä aikaa vaihtopenkille, ja he sattuiivat olemaan alkuperäisiä sielunkumppaneita. Pieniä palasia lukuun ottamatta, suurin osa heidän yhteisestä sydämestään oli nyt yhdistynyt. He kertoivat tehtävien olleen todella haasteellisia, harva luotti ja uskoi enää mihinkään.

Isä Valkoinen loi heille yhteisen erikoishahmon. He olivat nyt vahva pari ja yhdessä heistä tuli "vanhasielu" - kaiken kokenut - joka pelastaisi muut eksyneet. Ennen kuin he ehtivät lähteä matkaan, he muistivat jotain todella tärkeää joka tapahtui aivan alussa.

Sielut kertoivat Mustan rekisteröineen jonkinlaiset alkukoodit jokaisesta ensilähtijästä.

Tämän sukuun selvittäminen historiassa taaksepäin tuli olemaan haasteellista salapoliisityötä. Sielut vain eivät osanneet sanoa mistä tämä ensitieto löytyi. Onneksi se ei ollut tähtitiedettä Valkoiselle, joka tiesi Mustan metkut ja osasi hakea oikeata tietoa oikeasta piilopaikasta. Tietysti hän oli vienyt sen omalle planeetalle mustaan aukkoon. Sieltä se löytyikin, muiden synkkien kokoelmien joukosta, mustalla noella kuorrutettuna.

Mustan koti sijaitsee auringossa, kylmä musta aukko on ytimessä ja kuuma kiirastuli sen ympärillä. Sen sisällä Musta on saanut erakoitua rauhassa ja elää ylhäisessä yksinäisyydessään.

Auringon punaiset kohdat ovat kylmiä ja sen siniset sävyt ovat kuumimpia. Lämpötilan erot eivät kuitenkaan rajoita Mustan ja Valkoisen liikkumista.

Roolihahmot pelasivat planeetan pinnalla. Planeetan sisus on yhtä kuuma kuin aurinko pinnaltaan. Näin elävän sielu oli avoimempi, ystävällisempi ja vastaanottavaisempi muiden galaksien asukkaita kohtaan.

Isä Valkoinen teki taukoamatta töitä koodin purkamisen parissa. Sydämen sirpaleet oli saatava kasattua kokoon. Ihmiselämässä

siihen vierähti muutaman sukupolven verran aikaa, mutta tässä tilanteessa, kun ratkaisun hetket olivat käsillä, ajalla ei ollut enää väliä.

Alussa planeetan ihmislapsista syntyi selkeitä yksilöllisiä sielunkantajia. Mutta myöhemmin murusina olleet sydämen palaset saattoivat sekoittua keskenään. Esimerkiksi kaksi roolihahmoa sattuiivat sukeltamaan yhtäaikaan vauvan syntymän hetkellä samaan ruumiiseen. Tästä yhdistelmästä muodostui kaksi- tai monipersoonainen ihminen, jossa vuoroin joku roolihahmoista otti vallan kuljettaen kehoa haluamallaan tavalla. Suurilukuinen sydämen sirpalemäärä toi haasteita myös sielunlinnuille. Heidän kyytiin ei enää kerralla kaikki mahtuneetkaan. Epäonniset sydämen sirpaleet jäivät vaeltamaan ja kummittelemaan planeetalle; itkien ja anellen kyytiä pois.

Mustan roolihahmot oli alkujaan tahallaan viritetty stressitilaan. Maalliset murheet ja huolet pyörivät mielessä, vaikka mitään erityistä syytä ei ollut. Tämän tekonäppärän henkisen matalapaineen muuttaminen oli Valkoiselle suurin haaste.

Tallenteelta kuuluu kuinka isä Valkoinen mietti ongelmavyönteä ääneen:

”Myönteinen ajattelumalli nostaa energiatasoja, tehden roolihahmosta henkisesti tehokkaamman. Siinä sivussa mielen suuri voima vaikuttaa myös kehon terveyteen. Pelihahmoille siis lisää henkistä mielenvoimaa, ylivoimaista älykkyyttä, taitoa, kuntoa ja oikea suku, siinä lääkkeet ongelmiin.”

Isoisä Valo huojentuneena:

Valkoinen loi liudan roolihahmoja, joista oli suurta apua planeetalla. Vaikka hän siirsikin hahmoille omaa hyvyyttään, syntyi silti erilaisia luonnevirheitä. Synnä tähän oli Mustan alkujaan virittävä järjestelmä, jonka takia joistain henkilöistä syntyi vahingossa pahantekijöitä.

Tallenteelta paljastuu lista niin sanottuja historian suurvaikuttajia:

Nostradamus, Marco Polo, Kristoffer Kolumbus, Martin Luther King, Nunna Äiti Teresa, Maria Magdalena, Faarao Ptolemaios, Paavi Innocentius III, Apostoli Pietari, Tsaari Pietari Suuri, Keisari Napoleon, Keisarinna Sissi, Elisabeth I, Aleksanteri Suuri, Wilhelm Tell, Aleksander Graham Bell, Carl Gustaf Emil Mannerheim, Josif Stalin, Adolf Hitler, Albert Einstein, Sigmund Freud, Carl Gustav Jung, Galileo

Galilei, Neil Armstrong, Dalai Lama, Leonardo da Vinci, Mahatma Gandhi, Isaac Newton, Hippokrates Kosilainen...

Isoisä Valo voittoisana:

Pikku hiljaa roolihahmojen henkinen kasvu vahvistui ja sielut alkoivat löytää toisiaan nopeammin. Loppupeleissä he saivat koottua kaikki kaksituhatta roolihahmoa yhteen muodostaen pienen kylän.

Naapurikylien asukkaat vieroksuivat tätä kylää, koska siellä heidän mielestään oli outoa yliluonnollista voimaa. Kyläläiset harrastivat pelottavaa aivojen välistä tiedonsiirtoa, kertoivat tietoa tulevasta, näkivät jotain silmiltä piilossa olevaa, ja vielä liikuttelivat esineitä ajatuksen voimalla.

Tällaiset tapahtumat kauhistuttivat sieluttomia naapurikyläläisiä. Pelloissaan he kokosivat joukkonsa ja päättivät tuhota oudot asukkaat. He polttivat koko kylän yön pimeinä tunteina maan tasalle.

Maanpinnalta katsottuna ikävien tapahtumien seurauksena kaikki kylässä kuolivat. Ihmissilmä ei tämän jälkeen kuitenkaan enää nähnyt sitä, kun roolihahmojen ruumiista irtoavat vapautetut sielut pääsivät lentämään tähtipolulla sielulintujen opastamina kohti

Taivaankantta. Tällä viimeisellä lennollaan he näkivät tähtipolun ensikertaa omin silmin. Heidän ei tarvinnut matkata enää sokeina. Tunneli oli valkoinen ja sitä mukaa se kirkastui, mitä lähemmäksi tunnelin toista päätä pääsivät. Kirkas valo kutsui kaikkia voimakkaasti luokseen. He eivät tunteneet enää mitään kipuja. Tunneli antoi kulkijalle sieluun rauhan, sekä helpotuksen päästä viimein kotiin.

Näin sielut pääsivät palaamaan takaisin Isä Valkoisen luo. Hän otti rakkaan väriperheensä avosylin vastaan. Kaikki olivat haltioissaan ja innoissaan jälleennäkemisestä. He halusivat toisiaan.

Isä Valkoinen tuhosi roolihahmokeitaan lähtöportteineen, ettei kukaan vahingossakaan joutuisi enää tällaiseen kadotukseen.

Hän kuitenkin säilytti kaukana taivaalla kaartuvan vaalean tähtivyön, jonka ruuhkaksi asti paljon edestakaisin kuljetut linnunportaat jäivät siintämään kauniina.

Tallenteella näkyy kuinka kesken jälleennäkemisen ilakoinnin, kuin salamana, maailma värikkäiden sielujen ympärillä muuttuu synkän harmaaksi, värit alkoivat hävitä ja musta aukko galaksin laidalla suureni ja alkoi vetää kaikkea sisäänsä.

Isoisä Valo kertoo:

Isä Valkoinen ja väriperhe arvasivat, kuka oli palannut reissultaan. Ärtymyksen painostava tunne valtasi ilmapiirin, kun Musta huomasi vallan vaihtuneen hänen poissa ollessaan.

Isoisä Valo tarkoittaa millainen oli Valkoisen ja Mustan yhteinen historia:

Ennen väriperhettä Musta ja Valkoinen olivat olleet onnellisesti yhdessä sielupari. He olivat syntyneet auringosta. Alkujaan Musta sielu oli isä Valkoisen tavoin väriltään myös valkoinen.

Tapahtui vain niin ikävästi, että avaruuden kuolleesta tähden jäänteistä sinkoutui pieni musta valoton kiven kappale osuen Mustaa selkään, jossa komeilee nyt näyttävä kivikohouma. Kivestä tarttui samalla myrkkyä, joka syövytti Mustan sydämen ja hänen kiltin arvomaailman. Ikävän tapahtuman jälkeen, hän muuttui pelottavan itsekkääksi ja omi kaiken tielleen osuvan, sekä haali itselleen galaksin kaikkia värejä. Näiden värien sekoittuessa hänessä, hän muuttui väriltään yhä enemmän mustemmaksi ja mustemmaksi. Tämän jälkeen kaikki ovat kutsuneet häntä Mustaksi sieluksi. Hän alkoi taistella kaikista asioista Valkoisen kanssa, jolloin heillä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin muuttaa todella kauas toisistaan.

Nyt heidän tavatessaan tunteet kuumenivat kuitenkin äärimmilleen Mustan ja Valkoisen välillä. He ottivat rajusti yhteen heitellen vuoroin asteroidi- ja vuoroin meteoriittipommeja. Tämä huolestuttava tilanne johtaisi pian siihen, että syntyisi supernova, joka räjäyttäisi kaiken alkutekijöihinsä. Tässä vaiheessa muiden sielujen oli pakko puuttua taisteluun, koska muuten tapahtuisi jotain peruuttamatonta.”

Tallenteella näkyy kuinka kaikki sielut yhdistivät värivoimansa hehkuen upeissa sateenkaaren väreissä ja pakottivat Mustan suosiolla luovuttamaan voimansa. Hänen ei tällaisen ylivoiman edessä auttanut muu kuin luovuttaa ja kutistua painostuksen alla pieneksi.

Isoisä Valo hiukan surumielisenä:

Valkoinen ei voi kokonaan lopullisesti tuhota Mustaa, koska kaikki aina tarvitsevat vastaparin, hyvässä ja pahassa. Kaaos ja epäjärjestys kuuluvat Mustan elämäntapaan. Valkoinen ei vain pidä Mustan tavasta huolehtia järjestyksestä, mutta sietää sen kun on pakko selvitä.

Tästä jatkui uusi rauhallinen aikakausi, joka näytti ja tuntui hyvältä. Kaikki universumin värit olivat palanneet ja hohtivat kirkkaina.

Planeetatkin huokaisivat helpotuksesta, kun universumin väriperhe oli viimein asettunut takaisin paikoilleen, niin kuin aikojemme alussa. Te lapsenlapseni synnyitte juuri tuona aikana.

Näiden tapahtumien jälkeen nämä tuhat pyrstötähteä muistuttavaa sielua kietoutuivat ja muodostivat yhdessä värikkään kaasupilven teidän ympärillenne. Samalla olette lähempänä toisianne ja pysytte paremmin turvassa.

Te lapsukaiseni elätte nyt tätä rauhallista aikakautta ja toivon todellakin sen jatkuvan ikuisesti. Halusin kertoa tämän tapahtuman siitä syystä, koska Musta sielu on näyttäytynyt lähistöllä viime aikoina. Olkaa siis varuillanne. Muistakaa sanani ja ennen kaikkea muistakaa juuri kertomani vanha tapahtuma. Pysykää yhdessä, koska yhdessä olette voimakkaampia vastustamaan Mustan pahoja mielitekoja. Kertokaa heti, jos kuulette hänestä jotain. Älkää jääkö asian kanssa yksin. Tukekaa toisianne.

Nyt te tiedätte nämä painajaismaiset historian tapahtumat. Olkaamme siis onnellisia asioiden palautumisesta takaisin luonnolliseen oikeaan tilaansa. Kiitos rauhallisuudesta ja luottamuksesta rakkaat

Linnunradan tähtivyöllä elävät tähtilapsenlapseni.

Isoisä Valon poistuttua toiseen kosmiseen ulottuvuuteen, tähdet palaavat omille turvallisille paikoilleen.

Siitä lähtien nuorista tähdistä on hehkunut kirkkaampi valo, sekä varmuus siitä, että he ovat arvokkaita taivaankappaleita suuressa linnunporraskuviossa. Ennenkaikkea heillä on suuri ja tärkeä tehtävä; pitää ja turvata kallisarvoiset sydämet pysymään ehyinä. Niistä ei saa päästä irtoamaan eikä katoamaan koskaan enää yhtään palasta.

Ja niin he elivät Linnunradalla turvallista ja rauhallista elämää, tietäen, että isä Valkoinen ja isoisä Valo turvaisivat heitä aina viime kädessä.

Paratiisikylän sielut saivat elää myös rauhassa ehjien ja täydellisten sydämiensä kanssa. Valon ollessa aina heidän kaikkien sydämissään.